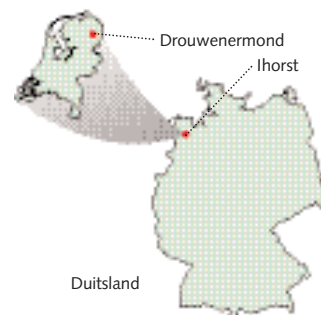

Emigreren betekende voor André en Monique Albring niet meteen het andere eind van de wereld. Op 80 kilometer van het ouderlijk huis kochten ze in Noord-Duitsland een melkveebedrijf waarvoor de toekomstplannen nog lang niet allemaal zijn uitgewerkt.

logische zet. Land en quotum zijn er goedkoop, Monique kon haar baan als assistent bedrijfsadviseur bij de bank in Stadskanaal behouden en de taal was voor ons geen barrière', legt André uit. In het plaatsje Ihorst, 80 kilometer van Drouwenermond, kochten ze een bedrijf met 4 ton melkquota en 55 hectare land. Ze kochten de gebouwen en 12 hectare land, de rest pachtten ze. 'We hebben bijna twee jaar gezocht', zegt Monique over de langdu-

Monique en André Albring: 'We gaan een sobere koe zonder problemen steeds meer waarderen'

veel uitval onder de melkkoeien. 'We hadden op een aantal bedrijfsveilingen in Nederland goede dieren gekocht en ook van huis namen we een aantal koeien mee. Het waren koeien die met gemak veel melk gaven, maar vanwege de grondsoort en de graskwaliteit konden we ze hier geen goed basisrantsoen aanbieden. Dat heeft ons veel veegezondheid en koeien gekost.' André blikt daarom niet zo graag terug op het eerste jaar. 'We hadden veel uitval en toen kregen we ook nog eens te maken met de gevolgen van BSE en MKZ. We konden geen slachtkoe verkopen, de prijzen waren laag omdat de Duitse consument het rundvlees

*Naomi Ce (v. Celsius), 85 punten
Productie: 3.06 305 11.819 3,81 3,41*

der meer koeien uit bekende koefamilies zoals de Skalsumer Pietjes, Ebony en Naomastar. 'De lol in fokkerij wordt je hier in Duitsland snel ontnomen', vertelt André. 'Ik ben bijna zover dat ik de koeien niet meer in het stamboek laat opnemen. KI- en stamboekorganisaties willen alles zelf in de hand houden. Ze bepalen het stiergebruik en het fokdoel is erg eenzijdig ingezet op type.' André begrijpt het starre bolwerk van de Duitse KI-organisaties niet en schudt het hoofd. 'Zonder problemen worden veehouders aangezet om stieren te gebruiken met een eiwitvererving van min twintig procent. Wanneer ik Nederlandse gehaltestieren wil gebruiken moet ik daar extra voor betalen.' Op het inseminatielijstje prijken stieren als Breakout, Harry, Kirby, Gibson, Leduc, Looking Major en Boss Iron.

Toch blijkt dat de lol in fokkerij nog niet helemaal is verdwenen wanneer André trots zijn stalfavoriet toont. 'Dit is Ria 634, een Lucky Leodochter uit Drouner Ria 581, de NRM-reservekampioene bij de vaarzen in 2000.' De massale koe loopt tussen de droge koeien en werd als pink succesvol gespoeld met Jester en Ford. André heeft haar aangemeld voor de Duitse keuring German Open en inmiddels gingen al drie stieren naar de KI. 'We hadden geluk, ze bleek vrij van zowel BLAD als CVM. Zelfs haar Jesterstier was CVM-vrij.'

André toont vervolgens de visgraatmelkput en ontvouwt zijn toekomstplannen. Hij wil de visgraatmelkput verdubbelen, het jongvee in de ligboxenstal moet plaatsmaken voor extra melkkoeien en er zal een nieuwe jongveestal moeten verrijzen. 'We kunnen in de huidige stal negen ton melken, dan zit het vol. Dat is nu het doel waar we ons op richten.' We gaan nu echt goed vooruit, we zitten op de goede weg.'

Jaap van der Knaap

'Doen waar je goed in bent'

André en Monique Albring: 'In Nederland zouden de ban ken ons met open armen ontvangen'

Veehouder worden, gewoon doen waar we goed in zijn.' André Albring (29) geeft kort en krachtig aan waarom hij samen met zijn vrouw Monique (28) in het voorjaar van 2000 emigreerde naar het Noord-Duitse plaatsje Ihorst. 'In Drouwenermond hadden we met mijn broer Harm en mijn ouders een gemengd bedrijf van negentig hectare en vier ton melkquotum', schetst André de vroegere situatie in Nederland. 'Mijn ouders hadden het liefst gezien dat we dat verder uitbouwden om er twee inkomens uit te halen. Maar dan hadden we zulke extreme investeringen moeten doen en misschien hadden we het bedrijf in een later stadium alsnog gesplitst.' De broers waren van mening dat de bedrijfssplitsing het beste maar meteen kon plaatsvinden. 'Nu kunnen we allebei onze eigen koers varen.'

Potgronden

Het splitsen van het bedrijf betekende wel dat er 'een beperkte beurs' beschikbaar was. 'Voor ons was Duitsland daarom een

rige speurtocht. 'Vaak zagen we prachtige woningen maar met bedroevend slecht onderhouden stallen. Duitse veehouders investeren blijkbaar eerst in hun huis, dan in machines en vervolgens pas in de stal.' Een aantal malen ketste de aankoop van een bedrijf op het allerlaatste moment af. 'Niets is in Duitsland zeker totdat je de handtekening bij de notaris hebt gezet. Dat hadden we al snel geleerd', vertelt Monique. Ze ervaart dat het in Duitsland veel moeilijker is om geld te lenen. 'In Nederland zouden banken ons met open armen ontvangen. Door de lage grondwaarde nemen Duitse banken een afwachtende houding aan. Ze gaan veel meer voor financiële zekerheid dan voor rendement.'

Voor goede grond wordt in de regio 15.000 euro betaald, maar de grond die Albring pacht is dat niet waard. De percelen achter de stal liggen erg laag en zijn van een 'bijzondere soort veen', legt André uit. 'Vergelijk onze grond maar met potgrond. Je kunt er alleen gras op verbouwen.' Het eerste jaar zorgde de grondsoort voor

liet liggen.' Monique vult hem aan. 'We waren zwaar gefinancierd en wanneer het op verschillende punten tegen gaat zitten, vraag je je wel eens af waar je aan bent begonnen. Nu gaat het goed, het begint allemaal te lopen, we hebben het zwaarste wel gehad.' André knikt: 'Dankzij de baan van Monique hebben we het gered.'

Sobere koeien

Het grasland werd volledig vernieuwd en met het verbeteren van de maïs- en gras-

kwaliteit verbeterde ook de diergezondheid en steeg de melkproductie. Inmiddels kalven de eerste vaarzen uit eigen opfok af en onlangs kochten de Albrings voor 0,38 eurocent per kg melk op de Duitse quotumbeurs. 'Het was goedkoper dan we hadden ingepland, dus hebben we maar meteen wat meer gekocht', vertelt André content over de aanschaf van maar liefst 180.000 kg melkquotum. Om die extra hoeveelheid vol te melken kochten ze koeien in Nederland, waaronder een aantal roodbonten. 'Dat ik dit soort koeien zou

kopen had ik vroeger nooit gedacht', vertelt André, wanneer hij een solide, niet overdreven grote, maar robuuste roodbonte koe laat zien. 'Ik ben een liefhebber van keuringskoeien, maar ik ga de sobere melkkoe, waar je nauwelijks problemen mee hebt, steeds meer waarderen. Wanneer ze probleemloos 9000 kilogram geven, vind ik dat wel genoeg.' Tevreden toont André de gemiddelde 305-dagenproductie, die inmiddels 8400 kg melk met 4,34% vet en 3,48% eiwit bedraagt. Deze productie wordt verzorgd door on-

